

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Srpen 2024

Ročník 5, číslo 46

*Ochraňuj mě, jsem tvůj věrný,
spas, můj Bože, svého služebníka,
který v tebe doufá.
(Žalm 86,2)*

OBSAH

Hlas ubohé církve T. Přeloučský	3
Meč Ducha – Boží slovo Ch. Spurgeon	4
Zabezpečení hradu III. J. A. Komenský	7
Proti nepravé naději J. Karafiát	10
Výzva ke zbožnosti pro muže a ženy -jk-	15
Rozvíjení zdravé kultury vzájemné úcty D. Reiland	21
Překonání zákonictví v modlitbě K. Halloran	25
Proč se skuteční křesťané nemohou nechat podmanit státem M. Trehwella	28
Ustanovení starších – proces C. Pond	31

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

SOLI DEO GLORIA

Ty však, Panovníku, jsi Bůh slitovný a milostivý, shovívavý, nejdýš milosrdný, věrný. (Ž 6,10)

Bůh neskonale dobrý! On je pramenem a původcem veškerého dobra. Ve skutečnosti není nikdo kromě něj dobrý. Jeho dobrota se projevu v jeho slitování a v jeho zachraňující milosti, v jeho shovívavosti, se kterou nás stále snáší, v jeho milosrdenství, které prokazuje celému svému stvoření i v jeho věrnosti.

Toto číslo časopisu Soli Deo Gloria bych přirovnal ke košíku letního ovoce – jsou zde různé chutné kousky z nejrůznějších plodin, jimiž Bůh obdařil své služebníky. A stejně jako je letní ovoce osvěžujícím pokrmem pro tělo, mám naději, že se toto číslo stane osvěžující manou pro vaše duše.

Vychutnejte si články z různých oblastí křesťanského života a nechte se jimi povzbudit k horlivějšímu následování Pána Ježíše Krista. A budete-li skutečně potěšeni, podělte se o toto potěšení také s ostatními.

Jaroslav Kernal

HLAS UBOHÉ CÍRKVE

Tůma Přeloučský (1435–1518)

Hlas ubohé církve v této době zní: „Syny jsem vychovala a vykrmila, ale oni mnou pohrdli. Pohrdali mnou a poskvřňovali mne mrzkým životem, mrzkým ziskem, mrzkými změnami, kupeckým hrátkami, které se děly potají. Nad to potom zjevným dábelským sváděním uprostřed církve, i když ti, kteří jsou v Kristu, si ještě zachovávají svou čistotu. Ďábel už pohltil syny moudrých i proudy mocných a má dokonce naději, že i Jordán vteče do jeho úst, totiž pokorní a čistí, kteří jsou v církvi. Je to nepochybně Antikrist, který nejenom že se vydává za den, ale z temnoty lži se prohlašuje světlem.“

Z podobných řečí zaznívají obavy, že kněží i biskupové, už nepřijímají moc svého úřadu od sv. Petra, ale že ji přijímají od oné hvězdy, které byl dán klíč od propasti, jak to píše sv. Jan ve Zjevení (9,1–3): „Zatroubil pátý anděl. A viděl jsem, jak hvězdě, která spadla z nebe na zem, byl dán klíč od jícnu propasti; otevřela jícen propasti a vyvalil se dým jako z obrovské pece, a tím dýmem se zatmělo slunce i všechno ovzduší. Z dýmu se vyrojily kobylky na zem.“

Je zjevné, že sv. Jan míní křesťanské správce a učitele, biskupy a kněží, kteří mají být nejenom hvězdy v noci, ale podle slov Pána Krista, jako slunce ke svícení ve dne, když říká: „Vy jste světlo světa.“ A jinde: „Vy jste sůl země.“ Takoví učitelé mají být světlem v učení, solí v příkladu dobrých mravů. A když se pak takoví učitelé odvracejí od Boha a skrze hříchy a nepravosti od nebeských věcí k pozemským, tehdy padají jako hvězdy z nebe na zem a upadají do temnoty bludů. A jak přijímají své úřady jedni od druhých, přijímají klíče od jícnu propasti, protože nezdravým učením slouží lidem více k zatracení než ke spasení.

Ze spisu jednoho z prvních kněží (a později biskupa) Jednoty bratrské urozenému pánu Albrechtovi ze Štemberka z r. 1502.

MEČ DUCHA – BOŽÍ SLOVO

Charles H. Spurgeon

Bratři, opřeme se o to, co nám Bůh poskytl ve výzbroji inspirovaného Písma, protože každá zbraň v něm byla mnohokrát vyzkoušena a osvědčena a nikdy nás žádná část naší výzbroje nezklamala.

Kromě toho se i nadále držíme Božího slova, protože jsme v sobě zakusili jeho moc. Není to tak dávno, abyste zapomněli, jak Boží slovo jako kladivo rozbilo vaše zatvrzelé srdce a porazilo vaši tvrdohlavou vůli. Slovem Páně jste byli přivedeni ke kříži a utěšeni vykoupením. To Slovo ti vdechlo nový život, a když jsi poprvé poznal, že jsi Boží dítě, pocítil jsi zušlechťující moc evangelia přijatého vírou. Duch svatý způsobil vaše spasení prostřednictvím Písma svatého.

Jsem si jist, že své obrácení odvozuješ od Pánova slova, neboť jen to je „dokonalé, obrací duši“. Ať už to řekl kdokoli nebo ať už to byla kniha, ve které jste to četli, nebylo to lidské slovo ani lidské myšlenky o Božím slově, ale Slovo samo, které vám dalo poznat spásu v Pánu Ježíši. Nebyla to lidská úvaha, ani síla výmluvnosti, ani moc morálního přesvědčování, ale všemohoucnost Ducha, který uplatnil samotné Slovo, jež ti dalo odpočinout, pokoj a radost skrze víru. My sami jsme trofejemi moci meče Ducha; on nás, dobrovolné zajatce své milosti, vede vítězně na každém místě. Ať se nikdo nediví, že se držíme v jeho blízkosti.

Kolikrát od tvého obrácení bylo pro tebe Písmo svaté vším! Předpokládám, že míváš záchvaty slabosti: Copak tvé srdce neobživil drahocenný elixír ze zaslíbení Věrného? Úryvek Písma položený na srdce rychle oživí slabé srdce k mocnému činu. Lidé mluví o vodě, která oživuje ducha, a o toniku, které posiluje tělesnou konstituci, ale Boží slovo nám bylo nesčetněkrát prospěšnější. Uprostřed prudkých a silných pokušení a nelitostných a hořkých zkoušek nás Pánovo slovo ochránilo. Uprostřed sklíčenosti, která tlumila naše naděje, a zklamání, jež zraňovala naše srdce, jsme pocítili sílu jít dál a vše snášet, protože ujištění o pomoci, které jsme našli v Bibli, nám přinášelo tajnou, nepřemožitelnou energii.

Bratři, zakusili jsme, jak nás Boží slovo může povznést k Bohu a k nebi. Pokud začnete studovat knihy, které jsou v rozporu s inspirovaným svazkem, necítíte, že vás to stahuje dolů? Zním některé, pro které byla taková četba jako mefitický opar, který je obklopuje smrtelnou vlhkostí. Ano; a mohu dodat, že vzdát se četby Bible kvůli četbě i dobrých knih by brzy přineslo vědomý úpadek duše. Nejistili jste, že i knihy plné milosti pro vás mohou být spíše rovinou, na kterou se můžete dívat z výšky, než vrcholem, k němuž můžete směřovat? Na jejich úroveň jste již dávno vystoupili a jejich četbou se nedostanete výš: je zbytečné nad nimi trávit drahocenný čas.

Ale zakusil jsi to někdy s Knihou Boží? Vystoupil jsi někdy nad její nejjednodušší učení a cítil jsi, že má tendenci táhnout tě dolů? Nikdy! Jakmile se vaše mysl nasytí Písmem svatým, uvědomíte si, že jste povzneseni a nesení jako na orlích křídlech. Málokdy se stane, že byste si po samotném čtení Bible nepřipadali, že jste se přiblížili k Bohu. Mluvím o čtení samotné Bible, protože při čtení spolu s ostatními knihami hrozí nebezpečí, že se v hrnci s masťou objeví zatuchlé komentáře.

Modlitební studium Slova je nejen prostředkem poučení, ale i aktem zbožnosti, při němž se často uplatňuje proměňující moc milosti, která nás mění v obraz toho, jehož je Slovo zrcadlem. Když otevřená Kniha nachází otevřené srdce, může se objevit něco jiného, než Boží slovo? Když čtu životopisy takových mužů, jako jsou Baxter, Brainerd, McCheyne a mnozí další, cítím se jako člověk, který se vykoupal v nějakém chladném potoce po cestě černou krajinou, která na něm zanechala prach a vedla ho k pocitu sklíčenosti. A to je důsledek toho, že tito muži ztělesňovali Písmo ve svých životech a ukazovali ho ve svých zkušenostech. Byli obmytí vodou ze Slova, a přesně totéž potřebujeme i my. Musíme to získat tam, kde to našli oni. Vidět účinky Boží pravdy v životě svatých mužů je potvrzením víry a podnětem ke svatému nadšení. Jiné vlivy nám k takovému vznešenému ideálu zaslavení nepomohou.

Čtete-li babylonské knihy současnosti, zachytíte jejich ducha, a to ducha cizího, který vás odvádí od Pána, vašeho Boha. Velkou škodu mohou způsobit také věrozvěsti, kteří sice předstírají jeruzalémský dialekt, ale jejich řeč je napůl ašdodská. Zmatou tvou mysl a pošpiní

tvou víru. Může se stát, že kniha, která je vcelku výborná a má v sobě jen málo poskvrniny, může způsobit více škody než kniha vyloženě špatná. Buďte opatrní, neboť díla tohoto druhu vylétají z tiskáren jako mračna kobylek.

V dnešní době sotva najdete knihu, která by byla zcela prosta moderního kvasu, a sebemenší částička kvasu kvasí tak dlouho, dokud nevyvolá ten nejdivočejší omyl. Při čtení knih nového řádu, i když se v nich neobjevuje žádná hmatatelná lež, si uvědomujete, že vás jímá závrať a že klesá tón vašeho ducha. Buďte proto na pozoru.

S Biblií se však můžete vždy cítit v pohodě; tam každý závan z každé strany přináší život a zdraví. Budeš-li se držet v blízkosti inspirované knihy, nemůžeš utrpět žádnou újmu. Spíše řekněme, že jsi u pramene všeho morálního a duchovního dobra. To je vhodný pokrm pro Boží lid, to je chléb, který vyživuje nejvyšší život.

Po čtyřiceti letech kázání evangelia a po více než třiceti šesti letech vydávání kázání, jejichž počet nyní dosahuje 2 200, mohu oprávněně hovořit o plnosti a bohatství Bible, která je knihou kazatele. Bratři, je nevyčerpatelná. Pokud se budeme pečlivě držet textu posvátného svazku, nevyvstane žádná otázka ohledně jeho aktuálnosti. Nemůže být problém najít témata zcela odlišná od těch, jimiž jsme se zabývali už dříve; rozmanitost je stejně nekonečná jako plnost. Dlouhý život nám bude stačit jen k tomu, abychom obešli břehy tohoto velkého kontinentu světla. Za čtyřicet let své vlastní služby jsem se dotkl pouze lemu roucha Boží pravdy; ale jaká ctnost z něj vytryskla! Slovo je jako jeho Autor, nekonečné, nezměrné, bez konce. Kdybys byl ustanoven kazatelem na celou věčnost, bys měl po celou věčnost před dostatek odpovídajících témat.

ZABEZPEČENÍ HRADU III.

Jan Amos Komenský

Eliáš, horlivý Boží služebník, také zakusil, co to je spoléhat na Boha. Neboť když v čase hladu všichni ostatní trpěli nouzí, on měl dostatečné zaopatření. Za prvé mu na poušť musili jednak krkavci nosit maso a chléb (1Kr 17,6), jednak andělé (1Kr 19,5), za druhé jej musila mimo jiné jako třetího snad přes dvě léta živit hrstka mouky (1Kr 17,14), a za třetí byl zachován čtyřicet dní bez pokrmu (1Kr 19,8). Tak na něm Pán Bůh ukázal, jak rozmanitými prostředky umí své věrné zachovávat i v čase hladu a že podobně činí všem, kdo se ho bojí, jak dosvědčuje v žalmu (33,19). Když chtěla Jezábel Eliáše zabít, odňal jí Pán Bůh rozum, takže ho sama na to upozornila (1Kr 19,2). A když ho chtěli zajmout královští žoldnéři, byla z hradu Božího vypálena ohnivá střela a podvkrát byli pobiti (2Kr 1,10.12).

Když se Elišovi posmívala nezbedná cháska, vyběhly z Boží obory dvě medvědice a zadávaly je (2Kr 2,23–24). Když ho chtěli zajmout syrští vojáci, byli raněni slepotou, takže ho ani nepoznali, ani si nemohli pamatovat, kde jsou; a Eliáš byl obklopen ohnivými vojsky andělů (2Kr 6,17–18). Ani jedovatý pokrm mu neuškodil; dvacet bochníčků stačilo k nasycení sta osob; olej v nádobkách se zázračně množil (2Kr 4,43–44). A tak se ukázalo, že když někdo přebývá se Všemohoucím, musí se při všelijakých událostech vyskytnout prostředky k jeho záchraně.

Když měl být Jonáš uvržen do moře, poručil se Bohu. Hospodin hned poslal rybu a dal jej zaživa pozřít. Ta jej dopravila přes sto padesát mil ke břehu a musila jej bez úhony vyzvrátit na břeh (Jonáš 1 a 2). To je zřejmým příkladem, že i hlubina musí být hradem Bohu a těm, kdo jsou s ním.

Krále Chizkijáše oblehl v Jeruzalémě asyrský král Sancherib silnými vojsky. Chizkijáš se proto utekl k Bohu jako na hrad, aby u něho hledal ochranu. Byl tedy vyslán jeden z Božích strážců, anděl, který za noc pobil sto osmdesát tisíc asyrských vojáků, a tak soužené vysvobodil (2Kr 19). Později zasáhla Chizkijáše smrt smrtelným šípem,

takže byl již v jejím jícnu; avšak když se obrátil k Hospodinu a žádal s pláčem, aby byl zachován, byla smrt na Boží rozkaz zase odvolána (2Kr 20,1–11).

Když Jóšijáš viděl nastávající hrozný Boží hněv, utekl se k Bohu a byly odloženy pomsty, aby se nedostavily za jeho života (2Kr 22,19).

Proti Jeremjášovi byly strojeny úklady a Hospodin je zjevoval (Jr 11,18). „Neboj se,“ řekl mu Pán Bůh, „budou proti tobě bojovat, ale nepřemohu tě, neboť já jsem s tebou, abych tě spasil a vysvobodil“ (Jr 15,20). Posléze, když při dobytí města padali všichni pod mečem, on byl zachován a ctěn Chaldejci (Jr 39,11–12). A spolu s ním byl podivuhodně zachován mouřenín Ebedmelek, kterému také poručil Pán Bůh říci: „Určitě tě zachráním, nepadneš mečem a jako kořist získáš svůj život, protože jsi ve mne doufal“ (tamže 39,18). Hle, meč nemůže zasáhnout ty, kteří jsou v Hospodinově ochraně.

Kolikrát byl v nebezpečí Daniel? A přece vždycky unikl. Když byl uvržen k sežrání lvům, zavřel anděl, připojený k ochraně Danielovi, ústa šelmám, takže se na něj nemohly vrhnout, ačkoli byly hladové (Da 6,22).

Jeho druzi, tři mládenci, byli uvrženi do ohnivé pece; ale přítomná Boží všemohoucnost zbavila oheň žáru, takže se na nich nesežehl ani vlas. Naopak plamen vyrazil na ty, kteří je tam vhodili (Da 3,21).

O tom, jak Mordokaj a všecken Boží lid v perské zemi byl podivuhodně zachráněn před Hamanovými lstivými úklady a jak byli nejvíce oslaveni, když jim nastávala nejhroznější záhuba, může se číst v příběhu Ester.

Zvláště podivuhodná a zázračná byla záchrana Božího lidu od Ptolema Filopatra, když byli na základě královských mandátů pronásledováni, zajati a odsouzeni k hrozně smrti; ale když úpěnlivě volali k Bohu, Bůh zmátl nepřátelům všechny jejich úmysly, na krále seslal jednak spánek, jednak obluzení mysli, takže rozkazoval sám proti sobě, nevěda, co mluví. Posléze nepřátele zděsili andělé, a šelmy, poštvané proti Židům, se obrátily proti nim. Židé pak byli obdarováni životem a slávou. O tom vypravuje 1. kniha Makabejská.

Také v Novém zákoně je mnoho ušlechtilých příkladů. Když Josef s mudrci bezpečně spali a nevěděli o úkladech, Bůh bděl místo nich, střežil je a Herodes byl přelstěn (Mt 2,16).

Pán Ježíš, ačkoli byl se svými apoštoly chudý, nebyl přece jen opuštěn. Našli se takoví, kteří mu byli k službě svým majetkem (Lk 8,3); někdy mu i ryby musily přinášet potřebné peníze (Mt 17,27). Kolikrát mu byly nastrojeny léčky, tolikrát ho minuly. Kdokoli z ubohých lidí se k němu uchýlil jako k útočišti chudých, nikdo nebyl odehnán, jak ukazují příběhy evangelií.

Petr na pokyn Páně chodil po vodě a neutopil se; pouze když se polekal větru a začal pochybovat, počal také tonout, avšak byl zachráněn (Mt 14,28).

Když byli apoštolové vsazeni biskupy do žaláře, anděl v noci otevřel dveře a vyvedl je ven; a strážci o tom nic nevěděli (Sk 5,19). Podobně provedl Petra dvojí stráží a železnou branou (Sk 12,7).

Když Saul pronásledoval církev, porazil jej Kristus bleskem z nebe a zvolal: „Proč mne pronásleduješ“ (Sk 9,4)? Hle, tak Bůh pokládá za jedno sebe a ty, které chová pod křídly, a chrání je, jak i řekl: „Kdo se vás dotkne, dotkne se zřítelnice mého oka“ (Zach 2,12). Kdo by tomu mohl věřit, kdyby tak nemluvil Bůh?

Svatý Pavel také měl co vyprávět o Boží ochraně. Býval často v žaláři, o hladu a zizni, v zimě, nahotě, v nebezpečí od svých i cizích, na řekách, na cestách. Třikrát tonul v moři, jednou byl kamenován, a i když byl několikrát v sevření smrti, byl z ní pokaždé podivuhodně vytržen (2K 11,23), takže říkal: „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? ... V tom všem slavně vítězíme“ (Ř 8,35.37).

Svatý Jan byl nejprve smažen v oleji, potom poslán na pustý ostrov. Pán byl všude s ním, neuškodil mu ani olej, ani oheň, ani poušť, neboť přebýval v Bohu a Bůh v něm (1J 4,16 a 5,20).

Zkrátka, když pohlížíme do starých věků, nalezneme to, co již dříve zjistil Sírach, že žádný, kdo se spolehl na Boha, nikdy nebyl zahánben, žádný, kdo zůstával v bázni před ním, nebyl opuštěn, a žádný, kdo jej vzýval, nebyl zamítnut; a že podivuhodný je Pán Bůh v jednání s lidskými syny (Ž 66,5).

PROTI NEPRAVÉ NADĚJI

Jan Karafiát

*A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí
skrze Ducha svatého, který nám byl dán. (Ř 5,5)*

A kde je, milí přátelé v Kristu, taková láska a taková naděje, tam je veselo. A teď si představte, že nejste veselí a nejste šťastní. Jestlipak víte, proč nejste veselí a proč nejste šťastní? Nečekáte nic lepšího, slunce vám zhaslo. Kdybyste měli naději, tak byste byli šťastní, a i ty věci kolem byly by lepší. Copak vás musejí všechny vaše naděje vždycky zklamat? To mně vede k té první části:

I. Naděje neklame

Copak naděje musí klamat? „A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ Ale vy všichni říkáte: „Naděje klame.“ Arciže, podle toho, jaká ta vaše naděje je. Když ta má naděje je taková, že zklamat musí, pak se zklameš. Tím je řečeno, že tu je dvojí naděje: Jedna, která musí zklamat, druhá, která neklame.

Copak je naděje? Naděje je blahoslavené očekávání něčeho pěkného. V tom jsme za jedno. Strach, úzkost, je neblahoslavené očekávání něčeho nepěkného. A strach vám podlamuje sílu, ale naděje dává sílu. Ale kde najdu takovou naději, která by nezklamala?

Musíme nejprve vyložit to, že všichni jsme stejně tělesní, a nemůžeme mít v Pánu Bohu žádnou pěknou naději. Ducha svatého ve svém srdci nemáme, ale hřích v srdci máme. Ať se vám to líbí nebo ne, takové to je, a proto nemůžeme mít v Pánu Bohu naději. Nechte Pána Boha raději na pokoji! Ze své přirozenosti nemám k Pánu Bohu důvěru, naopak, mám nedůvěru, což je horší.

Pak mi na světě nezbyvá nic, než co na světě je: Lidé a ostatní přirozené věci. Nu, jaké si děláte naděje?

Když pojmáte život, jak ho přirozeně pojmáte všichni, tak se musíte zklamat. Oni tu už jsou; já jsem přišel na svět a dívám se na ně. Myslím si: „Oni se mají náramně dobře a jsou tak rádi, že jsem přišel a oni mně budou dobrotou obsypávat!“ Vy to neřeknete, ale v srdci to máte! Však počkej, až dorosteš! Co uvidíš? To uvidím, že oni mají sami sebe rádi, a ty máš sám sebe rád. Oni nemají co dát, není tu žádná ochota, ti lidé nejsou šťastní. Jak se to má s člověkem? Podívejte se, prosím, do Žalmu 116,11: „Ukvapeně jsem si říkal: Každý člověk je lhář.“ V ukvapenosti jsem to řekl, ale byla to pravda.

To nemusí znamenat, že slibovali a že nedali, ale že žádný není tím, čím má být. Já jsem shledal, že jeden jediný není na té čáře Boží, na které máme býti. Oni nemají co dát a nemají žádnou ochotu, aby co dali. Jak se to má s člověkem, tak se to má s ostatními věcmi. Co Pán Bůh do nich nedal, to v nich není. Vzduch je na to, abyste dýchali, ale ne na to, abyste byli šťastní. Pán Bůh zamýšlel dát štěstí zcela jiným způsobem. Ale považ, že by ses na věci díval jinak: „Já si myslím, že na mě čekají. Myslí si, že jim něco pěkného nesu!“ Představte si, že je vám to do srdce dáno, že si řeknete: „Já jsem na to, abych jim něco pěkného zanesl.“ A vám se to zdá být moc? To není nic moc, když si rodiče myslí, že má být jejich synům lépe. Otevřete si, prosím, Genesis 5,28–29: „Ve věku sto osmdesáti dvou let zplodil Lámech syna. Dal mu jméno Noe (to je Odpočinutí). Řekl: ‚Ten nám dá potěšení a odpočinutí od naší práce a od námahy našich rukou, kterou nám přináší země prokletá Hospodinem.‘“ Tu to máte, narodí se syn a on mu dá jméno. „Odpočinutí.“ V knize Soudců čteme, že rodiče nazvali svého synáčka „Samson“, sluníčko. Proč ho pojmenovali „Sluníčko“? To víte všichni sami. To je krásný životní úkol pěkně svítit a být všem sluníčkem. A teď si představte historii z Nového zákona, kterou znáte, ale ne tak, jak ji znáte, ale jak ji neznáte. Ten marnotratný syn jde do světa a myslí si, že ho lidé budou obsypávat dobrotou. Ne tak. Ale představte si to takhle: Doma již všechny láskou obsypal a jde do jiné země a raduje se, že se snad někdo najde, kdo by měl radost z jeho lásky. „To se ani do cizí krajiny nedostaneš, protože těch lidí je dost u nás.“ To se nezklameš, pokud jsme lidé, jaké popisuje kniha Přísloví 30,15. Co tam čteme? „Upír má dvě dcery: „Dej, dej!“ Vy si myslíte, že

vám Slovo Boží popisuje upíra? To je omyl. Slovo Boží nepopisuje upíra, ale nás. My jsme ti upíři. Máme v srdci dvě dcery: Jedné se říká ‚dej‘, a druhé také ‚dej, dej!‘. Nu, tu je vaše neštěstí zpečetěno! Tu musíte býti všichni velmi nešťastní.

Ale kdybyste rozuměli tomu, že jste na světě proto, abyste něco pěkného dali, to se nezklamete. Vy budete třeba plakat, že to nejlepších od vás nechtějí, ale mnoho od vás chtějí budou.

II. Ale kde by se tohle u člověka vzalo? Přirozeně nikdy!

Přirozeně budeš vždycky zahanben a vždy zklamán. Ten váš přirozený úmysl může být velice šlechetný, ale neosvědčí se. Když jste přirození lidé a začnete prokazovat lásku, brzy toho necháte. Když je člověk misionář a je neobrácený, ten se musí zklamat. Když jsem farář a diakonka a učitel, ale neobrácený, tak se musíme zklamat. Když ta má šíje je světská šíje, tak to nebude pěkně chodit ve jhu Pána Ježíše. Ale bude-li v mém srdci rozlita láska Boží, bude všechno jiné.

Láska Boží v srdci mém musí být. A představte si, že naše srdce je plné lásky Boží. Ten nebeský Pán na mě neustále myslí. Jak si to můžeš představit, co si o sobě představuješ? To je jeho starost, jak to můžeš dělat, ale fakt to je. „Kdy ti to budeme věřit?“ „Až uvidíme, že miluješ.“ „My milujeme jej, protože On miloval nás.“ To nám nepovídej! „Jestliže ho milujeme, budeme zachovávat jeho Slovo.“ „Budeš milovat Pána Boha svého z celého svého srdce, celou svou duší a celou svou myslí, a bližního svého jako sebe samého.“ A četli jsme dnes 1. Janův: „Ať někdo neříká, že má rád Pána Boha, když nemá rád člověka.“ Když budeš mít lásku Boží ve svém srdci, ó, to není pochyby, že budeš mít lidi rád. Rozběhneš se do cizí krajiny, ale možná, že tam nedoběhneš.

III. Kde by se vzala taková láska v mém srdci?

Na to odpovídá náš text: „N neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého.“ Jestliže má dojít v našich srdcích na Boží lásku, pak tu musí být Duch svatý. Pokud tu Duch svatý není, pak se žádná přirozená láska neosvědčí. „Ne mocí ani silou, ale mým Duchem, praví Hospodin.“ Já vám mohu krásně malovat lásku Boží, ale nic z toho nebude. Ten návod bude velmi vzácný, ale jestli nemáte Ducha

svatého, nic z toho nebude. Lepší než návod je příklad: Oni jej vidí, ale nic jim to nedá. Byl vzácnější příklad na světě, než je váš, byli tu apoštolové a nebeský Pán. Nebylo lepšího příkladu. To byl jeho podíl krásně sloužit! Lidé to viděli a změněn nebyl nikdo, protože Pán Bůh usoudil, aby to nešlo touto cestou. Musíte mít Ducha svatého.

On není daleko. Každé skutečné přání mít Ducha svatého je dílo Ducha svatého. Žádný si ho nedá sám, ale on ho dává, komu ráčí. Pán Ježíš je neskonale milosrdenství. Pro neskonale milosrdenství vám ho Pán Bůh dává. Rád to připomínám, že žádný na věčnosti nebude moci naříkat: „Já jsem si tak velice přál Ducha svatého, a nebyl nám dán.“ Tak to nemůže být. Pokorná prosba za Ducha svatého je dílo Ducha svatého. Jinak se to má s jinými lidmi. Když já pokorně za tebe volám, tu nemohu říci, že ho budeš mít, ale znamená to, že se to Pánu Bohu líbí, ale také, že vás mám rád; ale tu já vidím, že vás má Pán Bůh více rád než já. Pán Bůh vám více přeje, protože je neskonale dobrotá. On dává Ducha svatého.

Představte si, že ho máte; zde vždycky dojde na obrácení.

Teď konečně víte, že jsme všichni hříšní lidé a že on je svatý. To je proto, abyste byli šťastní. On se chce ukázat ve své věčné lásce. On přišel, dobrý pastýř, aby mě hledal. Krev Krista Ježíše, Syna Božího, očišťuje ode všeho hříchu a on vám to dá do srdce, že se ho chytíte. Ať se vám to logicky v dogmatice srovnává nebo nesrovnává, vy to zakoušíte. To je to hlavní, abyste to zakoušeli. Já mám rád reformovanou církev, protože lepší neznám, ale když mluvím o Pánu Ježíši, tak se mi církev ztrácí. Když to zakoušíte, tak jste evangelíky. Nedávno bylo řečeno, že svatá Tereza byla evangeličkou. Proč by ne? Ona o evangelické církvi neměla tušení, ale poznala svůj hřích a našla Pána Ježíše.

IV. Naděje v Bohu

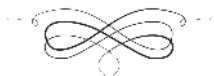
Když vás takto Duch svatý obrátil a vybavil k milování Pána Boha, nu, pak neskládejte naději v lidech a v těch přirozených věcech, ale začněte skládat naději v Pánu Bohu, a ta vás nezklame nikdy. To je to jádro. Vy se držíte toho, čeho se můžete držet: Jeho svatých slibů. A teď pro vás začne slovo Boží mít cenu. Nebe a země mohou pomínout, ale jeho slova nepominou. Když jste měli srdce plné nepravosti, tak jste

nemohli mít důvěru k Pánu Bohu, ale když máte odpuštění hříchů, tak máte i dětinnou důvěru k Pánu Bohu. On nám přeje, s námi je po všechny dny. Teď se ho držíš. Kdyby se vám všechno slovo Boží vytratilo, jedno vám zůstává: On je láska, neskonale milosrdenství! Kdybys přišel s jakoukoliv těžkostí a řval nad sebou, on tě neodmítne. U něho je milosrdenství, třebaže nerozumíme proč. On ví, proč! Pro Pána Ježíše. Ať se stane, co se stane, konec bude jeho milosrdenství, to je pro mě to nejlepší. Pak se nebojíš ničeho.

Lidé jsou na to, aby se jim posloužilo. V nich není žádná naděje, ale v Pánu Bohu je všechna naděje.

Když skládáme naději v lidech, musíme se zklamat, žádná chytrost nepomůže. Ale když mně k sobě obrátí a ukáže, že mám na něm dost a lidé že jsou zde na to, abychom jim posloužili, nebudete zahanbeni. „A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ Amen.

Kázáno 8. května 1910.

VÝZVA KE ZBOŽNOSTI PRO MUŽE A ŽENY

–jk–

Náš text mluví o zbožnosti mužů a žen, mluví o tom, že máme přistupovat k modlitbám s určitým postojem srdce a máme se vyvarovat některých věcí v našich životech. Jak u mužů, tak u žen jsou zmíněné jak pozitivní věci, tak negativní věci. Podívejme se tedy zvláště na zbožnost mužů a na zbožnost žen, jak je představená v našem textu a mějme stále na paměti, že se na prvním místě týká modlitebního života.

Zbožnost mužů

Náš text říká, že když se muži modlí, mají ‚pozvedat svaté ruce‘. Co tím chce Boží slovo říci? Znamená to, že záleží na tom, jakou polohu těla zaujmu při modlitbě? Pokud bychom na to přistoupili, našli bychom v Bibli hodně materiálu. Lidé se modlí a leží na tváři před Hospodinem, nebo klečí, nebo se klanějí, klečí a mají pozdvižené ruce, modlí se skloněnou hlavou, stojí, pozvedají ruce a oči atd. Co v Písmu nenajdeme je modlitba se sepjatýma rukama a zavřenýma očima... Znamená to, že se modlíme špatně, když máme při modlitbě zavřené oči a sepjaté ruce? Už jsem se mezi křesťany setkal s názorem, že každý postoj těla něco znamená a vyjadřuje, a my bychom se měli modlit v různých polohách podle toho, za co se modlíme a co chceme vyjádřit. Ale takový názor je čistě pohanský – je to opět o vnějších věcech. Ale Hospodinu jde o srdce:

Hospodinu je ohavností oběť svévolníků, kdežto v modlitbě přímých má zalíbení. ... Hospodin je daleko od svévolníků, kdežto modlitbu spravedlivých vyslýchá. (Př 15,8.29)

Pozdvižené ruce v našem textu nejsou o nějaké poloze při modlitbě, ale mají vyjadřovat postoj srdce. Důkazem je podle mě přídavné

jméno, které je vztažené k rukám – muži mají pozdvihovat svaté ruce. Co to jsou svaté ruce? Jsou to omyté ruce? Může nějaká voda omýt hřích? Může cokoliv učinit ruce vnějšně svatými? Svatost rukou musí vycházet ze svatého srdce, tedy ze srdce, které je očištěné obětí Ježíše Krista na kříži Golgoty. Sváté ruce jsou známkou výkupného, které bylo zapláceno za hříšníka (viz 1Tm 2,6). A pozdvižené svaté ruce odkazují na závislost na Bohu, čekání na Boha, odkazují na pokoru před Pánem... Jinými slovy ukazují na to, jaké je srdce muže, který se modlí. Ukazuje to, jestli se jedná o srdce, které je očištěné Kristovou krví, jestli je to srdce pokorné a ne hříšné, jestli je to srdce, které je vydané Bohu a jeho vůli. Je to rozdíl mezi svévolníkem a spravedlivým! Muži, bratři, jak se modlíte? Skutečně nezáleží na tom, jestli máte fyzicky zvednuté ruce nahoru nebo ne – naprosto zásadní je to, jaké je vaše srdce. Posvěcené a posvěcované srdce povede k posvěceným rukám, k posvěceným očím, k posvěceným krokům, slovům, myšlenkám. A to je také důvod, proč Pavel dodává, že muži se mají modlit ‚bez hněvu a hádek‘. To je negativní stránka, která je v našem textu. To je něco, čeho by se muž měl za každou cenu vyvarovat. Nejde o to, že by se muž v modlitbě hádal nebo že by svou modlitbou vyjadřoval svůj hněv – i když jsou lidé, kteří takové věci také dělají.

Jsou lidé, kteří se modlí, a vyprávějí Bohu – i když vlastně ostatním, co se jim stalo během dne, jsou jiní, kteří se modlí a vlastně kážou ostatním, jsou lidé, kteří se modlí a chtějí svou modlitbou usvědčit nebo zasáhnout někoho nebo něco někomu vysvětlit – tak vlastně zneužívají modlitbu, která je rozhovorem s Bohem k tomu, aby možná skryli svou zbabělost, protože možná by měli jít za bratrem nebo sestrou a vysvětlit jim, co je špatně, možná je napomenout nebo povzbudit. Ale místo toho „použijí“ (zneužijí) modlitbu. Někdy se tak lidé snaží zamaskovat své sobectví a svou pýchu, kdy si třeba myslí, že ten nebo onen řekl něco špatně a já to teď svou modlitbou uvedu na pravou míru. K tomu ale není modlitba určena. Modlitba je určena Bohu a v modlitbě se přimlouváme, prosíme, děkujeme, vyléváme své srdce, vyznáváme své hříchy, chválíme Boha a vyvyšujeme jeho svaté jméno. To je modlitba.

Když se tedy muži mají modlit bez hněvu a hádek, není to o tom, že by svou modlitbou projevovali svůj hněv nebo se na modlitbách

hádali s druhými. Je to o srdci. Je to o tom, že v srdci muže není hněv, že není rozhádaný s dalším mužem, nebo s ženou, že nemá nic ve svém srdci proti svému bratru. Modlitba je uctívání Boha, na modlitbách přinášíme sami sebe jako oběť živou, svatou a Bohu milou. A Pán Ježíš o tom říká:

Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeněš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar. (Mt 5,23–24)

Uctívej Boha s čistým srdcem, uctívej Boha v Duchu a v pravdě. Takové uctívače Bůh hledá a takové uctívače z nás dělá. Proto se mají muži modlit s pozdviženými svatými rukama a bez hněvu a hádek. Bratři, když přicházíte k modlitbám, vaše srdce musí být očištěné krví Ježíše Krista, smířené s Bohem a smířené s lidmi. To je zbožnost, která stojí za modlitbami, které mají velkou moc. To je zbožnost mužů, podle našeho textu. Jaká má být zbožnost žen, které jsou povolány k modlitbám?

Zbožnost žen

Tradiční překlad a tradiční výklad těchto dvou veršů klade důraz na oblečení žen. Nemohu souhlasit s tím, že jde na prvním místě o něco takového. Můžete se setkat s názorem, že ženy neměly rušit muže svým vyzývavým oblečením. Ale nesmíme zapomenout na pár věcí – myslím, že i když jsou všechny ženy hříšné (stejně jako jsou všichni muži hříšní), naprostá většina žen se nechce oblékat vyzývavě. Když pojedete metrem, potkáte desítky, možná stovky žen, podle toho kdy a jakou linkou pojedete. Potkáte nejruznější lidi a jistě potkáte i nějaké ženy, které budou vyzývavě oblečené. Ale naprostá většina žen, bude oblečená úplně normálně.

Neměli bychom také zapomínat na to, že Pavel píše do církve. Je fakt, že nedávno se na koncertu pro mládež jedné velmi oblíbené křesťanské skupiny objevil stripter, ale takový exces je výjimkou a nikoliv pravidlem, kvůli kterému by bylo potřeba psát církvi. A v souvislosti

s nevhodným oblečením žen bych chtěl připomenout ještě jednu velmi důležitou věc, která se týká mužů – žádný muž nemá co koukat na cizí ženy! Jádrem problému není mimo mě, ale ve mně! Je to otázka srdce. Jestliže je srdce čisté a svaté, budou svaté nejenom ruce, ale i oči. A bude svatý také pohled na ženy. Pavel připomíná Timoteovi, jak má vést pastorační práci v Efezu – a možná dost překvapivě mu neříká, aby se vyvaroval pastorační práce žen, ale co mu říká?

Proti staršímu člověku nevystupuj tvrdě, nýbrž domlouvej mu jako otci, mladším jako bratrům, starším ženám jako matkám, mladším jako sestřím, vždy s čistou myslí. (1Tm 5,1–2)

Tím rozhodně nechci říct, že se máme vystavovat pokušení nebo bychom sami měli být pokušením pro druhé – to rozhodně ne. Ale chci zopakovat, co už jsem řekl – jde o srdce, jde o čistou mysl. To je jádro křesťanské zbožnosti – a týká se stejně mužů, jako žen.

Pojďme zpátky do našeho textu nejprve k negativní stránce zbožnosti, kde jsou věci, kterých se mají ženy vyvarovat. Doslova je v našem textu, čím se mají zdobit a jsou tam věci, které jsou postavené do kontrastu. Zdobte se, *ne účesy a zlatem, ani perlami ani drahocennými oděvy, ale ...*

Pavel píše církvi, kterou tři roky každý den vyučoval. Jak se asi oblékal, když během siesty vyučoval církev? Dopoledne pracoval, vyráběl stany společně s Priskou a Akvilou, a když přišel čas oběda a s tím doba čtyřhodinové pauzy, protože v poledním čase se nedalo pracovat, Pavel vyučoval v přednáškové síni filozofa Tyranna. Jak to asi vypadalo? Sundal si propocenou zástěru a šátek z hlavy, který měl kvůli tomu, aby mu pot nestékal do očí – to víme ze Sk 19, kde se píše, že lidé používali tyto věci a nosili je k nemocným a oni byli uzdraveni – a jak to bylo dál? Dal si sprchu, oholil se, nageloval vlasy, vybral vhodný oblek a kravatu, která se hodila ke košili... Asi ne. Spíš na sebe hodil něco jako čisté tričko nebo košili a šel vyučovat. V čem asi přišla Priska, která se svým manželem Akvilou a spolu s Pavlem šila stany? V čem přišel kovář Alexandr? Nebo hrnčír Pepa Atanapullos, nebo jak se všichni ti Řekové jmenovali? A když se církev v Efezu scházela po Pavlově odchodu, pravděpodobně se scházela jeden den v týdnu, je

možné, že první den v týdnu, ale nesmíme zapomenout, že to byl pracovní den a církve se scházela večer, po práci. Hrnčíř přišel ze své hrnčířské dílny, kovář ze své kovárny, kupec zavřel krám a spěchal do shromáždění, další přišli rovnou z pole, atd.

Jistě byly v Efezu také bohaté ženy, které nepracovaly (a stejně i muži), které možná strávily dlouhou dobu výběrem „vhodného roucha“, v němž by přišly do shromáždění, ale zcela jistě takových nebyla většina. Ale i těm, které takové byly, Pavel říká, aby se nesnažily zdobit navenek, ale aby především ozdobily své nitro, své srdce a ozdobily svůj život dobrými skutky, které svědčí o jejich zbožnosti. Pavel tady neříká, že žena nesmí mít účes, nesmí mít perly nebo zlaté šperky, ale říká, že zbožnost se neukáže v tom, jak se člověk obléká, ale v tom, co je v jeho srdci.

Samozřejmě že to, co je v srdci se více nebo méně projeví také navenek. Když si někdo obarví vlasy na zeleno, budu se ptát, proč to dělá – a odpověď je často jednoduchá: Protože chce ukázat na sebe, chce nějak vyniknout mezi ostatními, chce být jiný, což obvykle znamená, že chce upozornit na sebe. I kdyby si nechal na čelo napsat Ježíš, neukazuje tím na Krista, ale daleko více upozorňuje na sebe. Ale to jsou obecné věci a není to, o čem tento text mluví. Ten text ukazuje na zbožnost žen. Je to totéž, o čem mluví apoštol Petr – poslouvejte a všimněte si souvislosti s modlitbou:

*Stejně i vy ženy, podřizujte se svým mužům; i když se někteří z nich vzpírají Božímu slovu, můžete je beze slov získat svým jednáním, když uvidí váš čistý život v bázni Boží. Pro vás se nehodí vnější ozdoba – splétat si vlasy, ověšovat se zlatem, střídat oděvy – **nýbrž to, co je skryto v srdci a co je nepomijitelné: tichý a pokojný duch**; to je před Bohem převzácné. ... Stejně i muži: když žijete se svými ženami, mějte pro ně porozumění, že jsou slabší; a prokazujte jim úctu, protože jsou spolu s vámi dědičkami daru života. Tak vašim modlitbám nebude nic překážet. (1Pt 3,1–4.7)*

Muži se modlí bez hněvu a hádek a ženy v tichém a pokojném duchu. Přesně o tom je náš text. Ne o tom, že ženy mají chodit v nevýrazném

oblečení podobném pytlí, bez ozdob a neučesané, ale stejně jako muži mají zdobit především svůj charakter zbožností skrze dobré skutky. Když se znovu podíváme na vdovy do páté kapitoly, vidíme přesně totéž. Kromě oddanosti Bohu a modlitbám má být jejich život ozdobený dobrými skutky – mezi zapsané vdovy smí být přijata ta, která je:

*... známá dobrými skutky: jestliže vychovala děti, prokazovala věřícím pohostinnost a umývala jim nohy, pomáhala nešťastným a osvědčila se v **každém dobrém díle**. (1Tm 5,10)*

Nejde o to, co má žena na sobě, ale jde o to, jak žije. Nepatříme sami sobě – ani muži ani ženy. Proto nejde o zvýraznění nás, ale o zvýraznění Krista v našich životech. Jeho máme zrcadlit. Jeho slavná zář má vyzařovat z našich tváří, z našich slov, z našich postojů, z myšlenek, nápadů, názorů, jednání a dokonce i oblečení. To je skutečná ozdoba ženy – křesťanky, to je skutečná ozdoba muže – křesťana. To je způsob, jakým máme přistupovat k modlitbám, které jsou jádrem křesťanské zbožnosti. Bez hněvu a hádek na straně mužů, protože muži jsou více zpupní, arogantní, tvrdí a vznětliví. V chování čestném, s úctou a mírností na straně žen, ve zbožnosti, která se projeví v dobrých skutcích.

Milování, nesnažte se stavět na vnějších věcech. Všichni, jeden každý z nás, jsme hříšníci, jsme sobci a z podstaty své staré přirozenosti jsme pokrytci, kteří navenek chtějí vypadat mnohem lépe, než jací jsou ve skutečnosti. A to je důvod, proč Pavel zdůrazňuje srdce, proč zdůrazňuje zbožnost. Je to zbožnost, jak mužů, tak žen, která vyplývá z evangelia.

ROZVÍJENÍ ZDRAVÉ KULTURY VZÁJEMNÉ ÚCTY

Dan Reiland

Jak byste popsali a definovali zdravé projevy vzájemné úcty?

Podle mého pozorování sbory vykazují velké rozdíly v tom, komu a jak je prokazována úcta.

Pokud si ceníte toho, že ve vašem sboru nebo v celém sboru je pěstována určitá kultura vzájemné úcty, doufám, že vám tyto myšlenky pomohou.

Chtěl bych rychle říci, že *nemám v úmyslu kritizovat konkrétní projevy úcty, doufám, že budu psát o zdravé kultuře vzájemné úcty jako celku.*

Abychom toho dosáhli, musíme začít v Písmu. Kultura každé církve a kultura v zaměstnání, která chce projevovat vzájemnou úctu jedněch k druhým bez biblického základu, jímž by se řídila, je odsouzena ke zklamání.

To neznamená, že se jedná o hřích, zlo nebo zlý úmysl. Jde prostě o to, že jsme hluboce lidští.

*Láska nechť je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, lněte k dobrému. **Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému.** V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství. (Ř 12,9–13)*

Tato pasáž v listu Římanům, konkrétně verš 10, jasně říká, že máme ctít jeden druhého, nikoliv jen jednoho nebo několik málo vybraných lidí, a upřesňuje, že máme dávat přednost druhým před sebou samými.

Ctít znamená přisuzovat hodnotu, vyjadřovat uznání a projevovat respekt.

Úcta není určena k tomu, abychom ji prokazovali nahodile. Měli bychom ctít to, co je úctyhodné, a prokazovat úctu tam, kde je to na

místě, a ne druhým neupřímně lichotit. Klíčové je, že úcta nikdy neztrácí ze zřetele pokoru, takže může být pro každého povznášející.

Římanům 12,9–10 uvádí, že základem úcty je láska a že láska je upřímná, nikoliv falešná nebo vynucená.

Jde o to, abychom se navzájem považovali za hodnotné osoby. Další perspektivou či optikou cti je myšlenka vzájemného respektu.

1. Prokazovat úctu druhým začíná a končí uctíváním Boha

Nejlepším způsobem, jak si udržet správnou perspektivu, pokud jde o úctu k druhým, je vždy ctít Boha na prvním místě a nade vše.

Úcta nespočívá v tom, že někoho stavíme na piedestal nebo mu naznačujeme, že je lepší než ostatní. Znamená to uvědomit si hodnotu druhých a dát jim to najevo. Je to přiměřené uznání a ocenění, které často vychází z vděčnosti.

Jedním z nejlepších pilířů zdravé kultury je vždy ctít Boha na prvním místě v našem životě. Můžeme ho ctít svými slovy, činy, láskou a charakterem.

Následující žalm je jedním z mých nejoblíbenějších a je jedním z desítek, které popisují poctu, jež náleží Bohu.

Hospodin je velký Bůh, je velký Král nad všemi bohy. On má v svých rukou hlubiny země, temena hor patří jemu. Jeho je moře, on sám je učinil, souš vytvořily jeho ruce. Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. On je náš Bůh, my lid, jež on pase, ovce, jež vodí svou rukou. (Ž 95,3–7)

A tato pasáž ve Zjevení k tomu připojuje jasný vykřičník.

*A kdykoli ty bytosti vzdají čest, slávu a díky tomu, který sedí na trůnu a je živ na věky věků, padá těch čtyřia dvacet starců na kolena před tím, který sedí na trůnu, a klanějí se tomu, který je živ na věky věků; pak položí své koruny před trůnem se slovy: „**Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest.**“ (Zj 4,9–11)*

2. Prokazujte větší úctu, než o jakou usilujete nebo jakou očekáváte

Pokud se cítíte poctěni, je vždy dobré, když vás to trochu zaskočí. Pokud o pocty usilujete, nikdy jich nebude dost.

Zdravá kultura vzájemné úcty rozšiřuje úctu nahoru, dolů i do stran.

Úcta, která jde pouze nahoru, není správná. Ježíš to takto nezamýšlel, a to je ten jediný, kdo jí je takto hoden.

Úcta se netýká pouze osoby, které je prokazována, ale také osoby, která se rozhodne ji prokazovat. Někteří lidé se rozhodli zneuctit Ježíše (přestože byl hoden úcty). Úcta je vždy otázkou rozhodnutí. O osobě, která chce být ctěna, to také něco vypovídá. Ježíš nevyžadoval úctu, ani ji neprokazoval druhým jen proto, že ji po něm vyžadovali.

Když úcta putuje vzhůru, mělo by to být přirozené a autentické, nikoli očekávané nebo vyžadované organizační hierarchií. Když se objeví druhá z těchto dvou možností, potom úcty nebude nikdy dost.

Když je úcta přirozená a autentická, přináší nám její prokazování radost a všichni z toho mají prospěch, protože se do kultury uvolňuje velkorysý duch.

3. Hlavními nepřáteli prokazování úcty jsou srovnávání, závist a pýcha

Ego je často překážkou pro prokazování úcty druhým.

Kdybych se například urazil kvůli svému místu u stolu, problém je ve mně. Měl bych být šťastný, že u toho stolu prostě jsem. Tento druh pýchy mě odvádí od účelu a funkce skupiny u stolu a jakékoli příležitosti ctít druhé. Více mě zajímá, jak mě vidí druzí, než můj příspěvek k většímu dobru.

Srovnávání je skrytým nepřítelem úcty k druhým.

Pokud dovolíme, aby se do naší mysli a srdce vkradly myšlenky typu „Proč oni dostali to uznání nebo odměnu, když já jsem odvedl stejnou práci“, nezbývá nám žádný prostor pro úctu k druhým.

Problémy, jako je srovnávání, závist a pýcha, mohou způsobit, že nevědomky usilujeme o to, aby nám druzí prokazovali úctu, nebo jim ji naopak odpíráme.

Pokud toužíme po prokazování úcty (nebo ji dokonce vyžadujeme) více, než ji toužíme poskytovat, prodáváme do společné kultury vzájemné úcty nežádoucí příchut'. Pokud si tato příchut' najde cestu do vod vaší kultury, může ve skutečnosti vyvolávat znevažování v různých podobách, jako je neúcta, dvojsmyslnost (nedostatek upřímnosti), strach, pomlavy a nedůvěra. Jakkoliv je to vzácné, může k tomu pomalu a plíživě docházet.

4. Vydejte se cestou velkorysosti

V našich církvích, společenstvích a zemi by bylo méně rozdělení, kdybychom si navzájem projevovali autentickou a přiměřenou úctu.

Občas je na místě nějaké velké gesto projevu úcty, ale většinou (a zřejmě je to i nejlepší) jsou to prosté a upřímné příležitosti, kdy je možné se ze srdce vyjádřit způsobem, který se dotkne duše člověka a povzbudí ho.

Zde je několik typických příkladů:

- Buďte vděční a vyjádřete to.
- Pozorně naslouchejte.
- Navzájem se dobrovolně podřízujte jedni druhým.
- Služte s radostí.
- Prokazujte úctu.
- Uznejte úspěch.

Je velmi důležité prokazovat úctu opravdově. Pokud se prokazování úcty změní v neustálé projevy nevěrohodné zdvořilosti nebo lichocení, vyznívá to naprázdno a má to zcela opačný účinek.

Doufám, že tyto myšlenky budou užitečné pro vás i váš tým.

PŘEKONÁNÍ ZÁKONICTVÍ V MODLITBĚ

Kevin Halloran

Jednou jsem slyšel jiného věřícího, který měl podnětnou promluvu o modlitbě. Vše bylo hluboce povzbudivé, dokud neřekl následující větu:

„Pokud každý den nestrávíte alespoň dvě hodiny modlitbou, jak můžete očekávat, že budete žít zbožným životem?“

Tato věta mě zaskočila, protože s tím se v Bibli prostě nesetkáváme. Ano, je dobré trávit čas modlitbou. Dokonce dvě hodiny. A modlitba JE pro posvěcení nezbytná. Víím, že jeho výrok měl povzbudit, ale v konečném důsledku možná skončil opačným účinkem, protože byl zákonický.

Zákonictví je snaha zasloužit si Boží uznání svými skutky, v tomto případě modlitbami nebo modlitebním životem. Zákonictví často přidává k naší víře pravidla, která nám Bůh nikdy nedal.

Existují dva hlavní způsoby, jak můžeme být v modlitbě zákoníční: přílišné zaměření se na **kvalitu** a **kvantitu** našich modliteb.

Přílišné zdůrazňování **kvality** může nenápadně vést k přesvědčení, že můžeme Boha přimět správnou kombinací vnějších faktorů, jako je výmluvnost, vášeň, intonace nebo zatínání pěstí a zvedání rukou. (To se může projevit zejména při skupinové modlitbě.) Přílišné zdůrazňování **kvantity** našich modliteb působí, jako by Bůh kontroloval počet našich modliteb nebo stopkami sledoval jejich délku.

Pohled na biblické učení o modlitbě našťastí ukazuje, že Bohu záleží na tom, jaký postoj při modlitbě zaujímá naše srdce a jaký je obsah našich modliteb, a ne na něčem takovém, jako je **kvantita** nebo **kvalita**.

Rád bych zotavující se zákoníky trochu povzbudil při uvažování o tom, co Bůh chce a nechce, pokud jde o kvalitu a kvantitu našich modliteb.

Kvalita našich modliteb

Na modlitbách, které znějí dobře nebo jsou plné emocí, není nic špatného, pokud se je modlíme se správným postojem srdce. Ve skutečnosti bych chtěl pomoci zlepšit kvalitu našich modliteb tím, že jejich obsah bude co nejvíce biblický. Nesmíme si však myslet, že můžeme Boha podplatit, aby na naše modlitby odpověděl na základě jejich kvality.

Nesmíme zapomínat, že Bůh je náš Otec. Pomyslete na to, jak směšné by bylo, kdyby pozemský otec věnoval svým dětem pozornost pouze tehdy, pokud by své prosby formulovaly JEN správně nebo se správnou intonací.

Mám malé děti. Někdy, když se sejdeme s ostatními rodinami, slyším, jak ve vedlejší místnosti začne dítě plakat. Víte, co se stane. Všichni rodiče nastraží uši a položíme si dvě otázky: Za prvé, je to moje dítě? A za druhé, pokud je to moje dítě, co je to za pláč? Je to pláč z únavy? Pláč z hladu? Někdo mu vzal hračku, nebo ho něco bolí? Je v tom velký rozdíl a rodiče to rychle poznají.

Jestliže to platí o lidských rodičích, kteří se starají o své děti, oč více zná Bůh volání a prosby svých dětí? Pamatujte, že Ježíš učil, že Bůh ví, co potřebujeme, ještě dříve, než o to požádáme! A varuje před hromaděním „mnoha slov“ nebo „prázdných frází“, abychom si zasloužili Boží pozornost. Bůh nás slyší proto, že jsme jeho děti, ne proto, že se tak úžasně modlíme.

Kvantita našich modliteb

Bible nenabízí žádné časové předpisy ani kvóty pro naše modlitby – aby se modlitba v Božích očích „počítala“, je třeba se modlit x-krát denně x minut. Kdyby tomu tak bylo, pravděpodobně bychom se více starali o sledování hodin a odškrtování kolonek, abychom splnili své duchovní povinnosti, než o hledání Boha.

Bůh chce, abychom se modlili s vírou, se správným srdcem a za správné věci. A i když nás Bůh vyzývá k neustálé modlitbě, neznamená to, že nemůžeme jíst, spát, mluvit s rodinou a přáteli a žít normální život. Sám Ježíš netrval každou bdělou chvíli v modlitbě, ale modlil se nepřetržitě po celý svůj život.

Jedna věc, která mě povzbudila, je stručnost mnoha modliteb v Písmu. Jsou tak krátké!

- Když si změříte čas, za jak dlouho se pomodlíte modlitbu Páně, je to asi dvacet sekund.
- Pavlovy modlitby se pohybují v rozmezí od několika vteřin až po zhruba pětasedmdesát vteřin.
- Ježíšova modlitba na kříži „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“ trvá asi tři sekundy.
- V Nehemjášovi 2 se píše, že uprostřed důležitého rozhovoru se Nehemjáš „[pomodlil] k Bohu nebes“ (Neh 2,4) – a i když neznáme obsah této modlitby, víme, že Bůh na ni odpověděl a Nehemjáš díky tomu vykonal v izraelském národě velké věci.

Chvála Bohu, že nedává přísné předpisy pro délku nebo četnost našich modliteb!

Povzbuzení pro zotavující se zákoníky

Je zajímavé, že velká část biblických příkazů k modlitbě je doprovázena příslibem úžasných výsledků, které modlitba může přinést. To znamená, že tyto příkazy k modlitbě nás nemají zatěžovat, ale spíše inspirovat. Zde jsou jen tři příklady (s úžasnými výsledky vyznačenými tučně):

1. Matouš 7,7–8 – Máme přikázáno prosit, hledat a tlouct. Ale zde jsou zaslíbení: „Neboť každý, kdo prosí, **dostává**, a kdo hledá, **nalézá**, a kdo tluče, tomu **bude otevřeno**.“
2. Jeremiáš 33,3 – „Volej ke mně a **odpovím ti. Chci ti oznámit veliké a nedostupné věci, které neznáš**.“
3. Filipským 4,6–7 – „Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. **A pokoj Boží, převyšující každé pomyslení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši**.“

Nedovolte, aby vás zákonické smýšlení přimělo soustředit se v modlitbě na vlastní činy nebo úsilí. Upřete svůj zrak na našeho milostivého Otce a modlete se s důvěrou.

www.kevinhalloran.org

PROČ SE SKUTEČNÍ KŘEŠŤANÉ NEMOHOU NECHAT PODMANIT BEZPRÁVNÝM STÁTEM?

Matthew Trehwella

Amerika ztratila svou cestu. Její zákony, politika a soudní stanoviska plivou do tváře Krista a zpochybňují Boží zákon a Boží slovo. Američanům je prodáváno oprávnění převlečené za svobodu a myslí si, že jsou svobodní. Většina Američanů však o skutečné svobodě nic neví.

Většina Američanů si svobodu předefinovala ve smyslu oprávnění – oprávnění k hříchu. Máte svobodu oddávat se jakémukoli sexuálnímu hříchu, po kterém toužíte – a já mám svobodu oddávat se jakémukoli sexuálnímu hříchu, po kterém toužím. Takto smýšlí většina Američanů o svobodě.

Většina Američanů je otroky hříchu – a to je z nich lehce činí otroky státu.

Většina Američanů – a amerických křesťanů – nemá ponětí o tom, co pro národ znamená skutečná svoboda a jaké dobro národu přináší.

Kultura je jen vnější podobou náboženství. A ateistické kultury se většinou vždy mění v etatistické kultury. Stát se v nich stává bohem. Ateistické kultury končí jako etatistická totalitní pekla nebo hédonistické stoky – nebo obojí. Amerika je obojí.

Křesťané a křesťanství však vytvářejí něco mnohem jiného. Nebo by alespoň měli. Křesťané chápou a ctí svobodu více než všichni ostatní lidé. A proč tomu tak je? Je to proto, že svoboda je zakořeněna v našem náboženství – na rozdíl od náboženství ateistů.

Naše touha nebýt podřízeni lidem, nebýt podřízeni státu má kořeny v naší teologii. Ve skutečnosti je zakořeněna v nejcennějším aspektu naší křesťanské víry – totiž v dokonaném díle Krista na Golgotě. On nás vykoupil – nebudeme patřit nikomu jinému! Žádnému člověku, žádnému státu. Patříme jemu! Jsme svobodní!

Písmo nám to jasně přikazuje v 1. listu Korintským. 7,23 - „Bylo za vás zapláceno výkupné, nebudte otroky lidí!“ Proč nemáme být otroky lidí? Protože jsme byli vykoupeni Kristem – On nás vykoupil!

A proto si nás stát nemůže podmanit. Naše láska, naše věrnost, naše oddanost patří někomu jinému, Kristu!

A právě to nás přivádí do konfliktu se státem - když vydává zákony v rozporu s Božím zákonem a Božím slovem; když si přisvojuje moc, která mu nepřísluší – odmítáme poslouchat člověka. Odmítáme být podrobeni. Naše poslušnost patří Kristu. A právě to nás přivádí do konfliktu se státem - když vydává zákony v rozporu s Božím zákonem a Božím slovem; když si přisvojuje moc, která mu nepřísluší – odmítáme poslouchat člověka. Odmítáme být podrobeni. Naše poslušnost patří Kristu.

A to je důvod, proč etatisté nenávidí Krista a křesťanství – protože pravé křesťanství si stát nemůže podmanit.

Ve starověkém Římě byli přemožení vojáci zbaveni uniforem a na znamení podřízenosti římským vítězům museli přejít pod volským jařmem. Opravdoví křesťané to však neudělají. Zůstanou věrní svému Pánu. Nenechají se vlastnit ani ovládat státem. Odmítají stát se otroky lidí.

Proto v roce 1773 muži z Marlborough ve státě Massachusetts vydali prohlášení proti britské tyranii, v němž se mimo jiné říká: „Smrt je přijatelnější než otroctví. Lidé, kteří se narodili ve svobodě, nejsou podle náboženství Ježíše Krista povinni podrobit se tyranii, ale mohou využít moci, kterou jim Bůh dal, aby obnovili a prosadili své zákony a svobody.“

Tito muži byli zcela odlišní od dnešních Američanů, kteří se podřizují etatistickým psům, kteří ovládají všechny aspekty jejich života. Etatistickým psům, kteří napadli práva rodiny, samosprávy a církve.

Z toho, co se dělo v posledních dvou letech, jsme se dozvěděli, že Američané jsou slabý národ. Lidé, kteří se nechají opečovávat. Plnohodnotní dospělí lidé, kteří se krčí jako školáci poslušně si nasazující masky. Tupě poslouchají stát a nechávají se ovládat a podřizují se jeho rozmarům bez ohledu na to, jak směšné nebo zlé jsou jeho činy.

Po pravdě řečeno - naučili jsme se, že odpadlý a ateistický národ je slabý a ubohý – a taková je v dnešní době naprostá většina Američanů, odpadlých a ateistických. A odpadlý a ateistický lid se rád vzdá své svobody třeba jen za cenu předstírané bezpečnosti.

Pro křesťany, kteří tento stát založili a kteří pochopili, že Boží zákon je dokonalým zákonem svobody, který přináší lidem skutečnou svobodu a vede k prosperitě národa, byly zákon a Boží slovo tak důležité, že v roce 1777, kdy byl v Americe v důsledku války nedostatek Biblí, svolali Kongres, který se poradil a poté zakoupil 20 000 Biblí, aby je mohli rozdat Američanům.

Byli to lidé, kteří pochopili, že Kristus a křesťanství jsou pro národ dobré. Byli to křesťané, kteří rozuměli svobodě a vážili si jí.

Přestože se v roce 1777 ocitli v nejtemnější hodině – tito muži v civilní vládě vzhlíželi k Božímu slovu pro dobro národa. Nyní vidíme, že naše vláda je zaneprázdněna napadáním Božího zákona a Božího slova prostřednictvím zákonů, politiky a soudních stanovisek. Vidíme, jak se svými čističi odstraňují z každé sochy a památníku, který najdou, každou stopu po Bohu a jeho Slovu.

Pokud nerozumíte tomu, že jste přijati Bohem - pokud nerozumíte skutečné svobodě -, můžete být manipulováni a zneužíváni církevními představiteli a politiky. Obě tyto skupiny vás mohou tyranizovat a zneužívat.

Apoštol Pavel v listu Římanům 6 uvádí, že jako křesťané jsme osvobozeni od hříchu a stali jsme se otroky spravedlnosti. Proto rozumíme pravé svobodě více než všichni ostatní lidé.

A proto bychom ji měli chtít zachovat ve všech oblastech života – včetně oblasti občanské správy. Kéž bychom byli Kristovými věrnými vyslanci a přinášeli lidem a lidským vládám jeho zákon, jeho Slovo a jeho úžasné spasení.

USTANOVENÍ STARŠÍCH – PROCES

Clifford Pond

Historicky byly přijaty dva odlišné postupy ustanovení starších. Prvním z nich bylo jmenování starších stávajícími vedoucími s malým nebo v některých případech žádným zapojením členů církve. Důvody pro tento postup se odvolávají především na dva texty: Sk 14,23 a Tt 1,5.

Ve Skutcích 14,23 byli starší „ustanoveni“ Pavlem a Barnabášem. Již jsem poukázal na to, že v dnešních církvích nemáme lidi s apoštolskou autoritou a že si z jednání apoštolů v tomto ohledu nemůžeme brát příklad. Kromě toho se zdá, že slovo „ustanoveni“, které je zde použito, naznačuje „vztáhnutí rukou“. S rizikem, že budu obviněn z argumentace mlčením, bych navrhl, že vzhledem k tomu, že apoštol Pavel očekával, že církev bude ve věcech kázně jednat jako celek (např. 1K 5,4–5), je nepravděpodobné, že by členové církve ve Sk 14,23 nebyli při ustanovování starších nějakým způsobem osloveni nebo zapojeni. Ale i kdybychom tuto myšlenku v tomto případě odmítli, existoval dobrý důvod pro uplatňování apoštolské autority v těchto raných dnech zakládání církve. Od toho jsme dnes již hodně daleko.

Domnívám se, že s Titem 1,5 musíme zacházet stejně, i když je zde použito jiné slovo. William Hendriksen k tomu poznamenává: „Ačkoli Pavel říká: ‚(abys ustanovil)‘, v žádném případě nevyklučuje odpovědnou spolupráci jednotlivých sborů (viz Sk 1,15–26; 6,1–6; všimněte si stejného slovesa ve Sk 6,2).“ (New Testament Commentary, Timothy and Titus, str. 345).

Můžeme také vzít v úvahu skutečnost, že ti, kdo jsou ustanoveni jako starší, mají vést církev, což znamená, že církev je má následovat. Vzhledem k tomu je rozumné, že členové mají určitou účast na procesu ustanovení. Lidé budou mnohem spíše respektovat toho, na jehož ustanovení se sami podíleli, než toho, kdo jim byl vnucen bez předchozí domluvy nebo jen s jejich minimálním zapojením. Nemá smysl, aby byl pastýř vpředu, když ovce jsou daleko vzadu.

Druhým extrémem je ponechání celé záležitosti na procesu nominace členy a přijetí většinového hlasování sboru, často s nedostačným poučením a minimálním dohledem ze strany vedoucích. To je cesta k chaosu a v minulosti to byla jedna z hlavních příčin toho, že církev ztratila své teologické ukotvení.

V Písmu nejsou stanoveny žádné jasné pokyny, jak přesně postupovat při jmenování starších. To ponechává prostor pro značnou flexibilitu s přihlédnutím k různým podmínkám a situaci v jednotlivých církvích. Věřím, že návrhy, které zde předkládám, jsou v souladu se zásadami Písma, ale zároveň mě ovlivnily také mé vlastní zkušenosti a zkušenosti jiných.

V souladu s principy, o nichž jsme již hovořili, je první částí procesu zhodnocení darů, vlastností a talentů, které Pán dal členům sboru. Cílem každé církve musí být zajistit, aby byl pokud možno každý dar plně využit a aby vedení vzešlo z řad členů církve. To platí jak pro starší určené k vyučování a kázání, tak pro ostatní starší. Církev by neměla automaticky hledat kazatele na plný úvazek mimo vlastní sbor.

Dalším krokem je zhodnotit, které biblické služby nejsou naplňovány. Pokud existují muži způsobilí být staršími, měli by být ustanoveni. Pokud takoví muži nejsou k dispozici, musí se církev oddat modlitbám, aby Pán dal muže s vhodnou kvalifikací. Takoví muži se mohou do sboru přistěhovat, nebo bude muset sbor v modlitbách trpělivě volat po tom, aby vzešli z řad členů. Nebo, jak se to tradičně děje, mohou být povoláni muži z jiných církví, aby naplnili tuto potřebu. Žádný nátlak by neměl vést k ustanovení nevhodných lidí. Biblické požadavky a pocit potřeby by měly vést nejprve k modlitbě, nikoli k unáhlenému jednání.

Na potřebu nového ustanovení mohou starší upozornit církev. Může to vzejít od samotných starších nebo to může vycházet z podnětů od členů sboru. Buď starší, nebo členové mohou mít pocit, že je to potřeba, nebo že ve sboru jsou vhodní muži, kteří by měli být ustanoveni. Například je možné, že nějaký muž po určitou dobu vykazuje značnou míru duchovnosti v modlitbách a ve zbožnosti a významně pokročil v rozvíjení a používání vhodných darů a ve schopnosti vést a povzbuzovat ostatní.

Potřebu lze poměřovat podle počtu členů (řekněme dva starší při počtu členů do dvaceti, tři při počtu členů do padesáti, čtyři při počtu členů do sta, pět při počtu členů do sto padesáti). Některé sbory však trápí více problémů než jiné, často v závislosti na místě, kde se sbor nachází, proto je lepší řídit se dostupnými dary a potřebnými službami než podle ustanovení stanov. Může se stát, že Pán dal členům více darů, než církev dosud potřebovala. To je zodpovědnost, kterou je třeba brát vážně. Je třeba si klást otázky. Ukazuje Pán na práci, která je v církvi zanedbávána? Chce Pán, abychom pomáhali jiným sborům? Neměli bychom dopustit, aby se dary rozplynuly do ztracena.

*Staršovstvo by mělo vždy zvažovat, jak lze dary dané jednotlivcům co nejlépe a nejplněji využít nejen pro zájmy místní církve, ale i pro širší církev. Někdy to může vyžadovat, aby se nejtalentovanější pastýři přesunuli na misijní pole. Pokud některý vedoucí sboru projevuje stále větší schopnosti v oblasti evangelizace a je často zván jinými sbory, může být potřeba, aby přemýšlel o službě na plný úvazek pro širší církev a aby o tom spolu s ním uvažovali také ostatní starší. (Erroll Hulse, *Shepherding God's flock Sprinkle Publications*)*

Členové mohou být požádáni, aby stávajícímu staršímu nebo starším písemně navrhli jména. Někteří by namítli, že nominovaný by měl dát svůj souhlas dříve, než je jeho jméno navrženo, a já tento názor respektuji. Já sám bych však dával přednost tomu, aby se o takové svolení nežádalo předem, než se o něm bude uvažovat ve staršovstvu. Vyhneme se tak rozpakům, pokud starší shledají nominaci nevhodnou. V takovém případě jsou starší povinni vysvětlit své důvody členům, kteří nominaci podali, ale navržená osoba není vystavena nepřijemnostem. Právě zde je důležitá souhra důvěry, lásky a vzájemné podřízenosti. Důvody nevhodnosti muže pro jmenování starším může být zapotřebí řešit, ale mělo by se tak dít pastoračně, nikoli v rámci procesu ustanovování. Dalším argumentem pro to, abychom dotyčnou osobu neoslovovali jako první, je to, že může odmítnout svolení ke svému případnému ustanovení z nejrůznějších důvodů,

včetně pouhé pokory. Ale tatáž osoba konfrontovaná s drtivým přáním celé církve je nucena vážně přemýšlet, než svou nominaci odmítne.

Na základě těchto nominací a vlastních nezávislých úvah pak starší předloží církvi jména, která nyní doporučují. Je dán čas, třeba jeden nebo dva měsíce, na modlitbu a na případné otázky, které mohou být starším položeny v soukromí. V této době budou navrzení, které starší považují za vhodné, seznámeni s touto skutečností a budou vyřešeny případné praktické problémy. Například pracovní závazky určitého člověka mohou být takové, že by této službě nemohl věnovat potřebný čas, pokud by nebyl ochoten a schopen udělat změny. Může jít také o zdravotní a rodinné důvody. Muž může být zcela vhodný, a přesto nemusí být jmenován, pokud z nějakého praktického důvodu není schopen tuto službu vykonávat.

Tam, kde tomu nebrání praktické překážky, je třeba dát uvažovanému muži čas, aby čekal na Pána. Může být Pánem připraven, ale stále potřebuje pokorně hledat potvrzení. V jeho srdci musí vládnout „Kristův pokoj“ (Ko 3,15). Pokud se záležitost dále zabývá církev, musí muž usilovat o Pánovo očištění od špatných myšlenek, pohnutí a tužeb a o zmocnění pro úkol, který ho čeká.

Poté se uskuteční shromáždění církve bez přítomnosti navržených osob, kde proběhne upřímná a láskyplná diskuse založená na Bibli. Pokud není cesta jasná, starší musí věc vrátit k novému projednání. Cílem je shoda celého sboru a stojí za to věnovat čas jejímu zajištění.

V určitém okamžiku je užitečné, aby církev měla možnost se navržených starších zeptat a poté se na závěrečném shromáždění v atmosféře lásky, díky a modlitby dohodnout na jejich ustanovení.

Je žádoucí veřejné „oddělení“, kdy je možné na nově ustanovované vložit ruce a svěřit je tak Pánově milosti pro službu, k níž byli nyní ustanoveni.

Připravujeme

MOUDROST KRÁLE ŠALOMOUNA

Každodenní zamyšlení z knihy Přísloví

Jaroslav Kernal

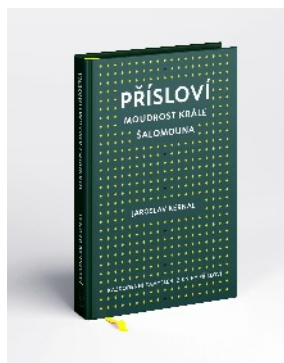
Kniha Přísloví je klenotem moudrosti v Božím slově. Všechny knihy Bible jsou inspirované Bohem a jsou vhodné k učení, k usvědčování, k nápravě a výchově ve spravedlnosti, aby byl každý Boží člověk dokonale připraven ke každému dobrému skutku. Bible je naprosto dostatečná, aby každého, kdo se do ní ponoří, kompletně připravila ke zbožnému životu, ke každému dobrému skutku, ke každodennímu chození s Pánem. To je smysl reformačního „sola scriptura“, ‚jedině‘ nebo ‚pouze‘ či

‚samotné‘ Písmo. Přesto máme v Bibli několik knih, které samy o sobě slibují svým čtenářům ještě něco více. Jednou z takových knih je kniha Zjevení, kde hned v samotném úvodu čteme příslib blaženosti pro každého, kdo tuto knihu předčítá, kdo jí naslouchá a kdo se jí řídí (Zj 1,3). Jinou takovou knihou je kniha Přísloví. Je to kniha, která zaslubuje moudrost – jak získat moudrost a kázeň, jak si osvojit spravedlnost, právo a přímost, jak pochopit výroky rozumnosti, jak získat schopnost porozumět příslovím a jinotaji (Př 1,1–6).

Rozeř a vazba: 110 x 160 mm, vázaná, s přebalem a záložkou.

Předprodejní cena: 280,- Kč

(Uvedená cena je za knihu **v předprodeji** a je platná pouze do vydání knihy v září 2024. Prodejní cena knihy bude 365,- Kč).

www.eshop.solideogloria.cz

© Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

Praha 2024